

ОДЛУКЕ СУДА ПОВОДОМ ПРИГОВОРА ТРЕЋЕГ ЛИЦА

Стефан Мишкић¹

„Осигурање Аура“ а.д. Бања Лука

Апстракт: Треће лице које тврди да у погледу предмета извршења има такво право које спречава извршење, према правилима извршног поступка, има могућност употребе правних средстава којима ће то своје право заштити. Као најистакнутије правно средство које користи треће лице јавља се приговор трећег лица. Изјављивањем приговора пред извршним судом се покреће поступак за заштиту угрожених права трећег лица, а о самом приговору одлучује извршни суд. Одлуке извршног суда поводом приговора трећег лица, могу бити одлуке којима се приговор трећег лица усваја, али и као одлуке којима се приговор трећег лица одбија или одбацује. Зависно од одлуке извршног суда, треће лице погађају одређене правне посљедице, а те исте посљедице, своје дејство могу произвести и утицати на сам ток извршног поступка, поводом кога је треће лице изјавило приговор. У овом раду ће се извршити анализа одлука, које извршни суд може донијети поводом правног средства – приговора трећег лица, посљедице и промјене које погађају како треће лице чије је право угрожено, тако и странке у извршном поступку, али, и каква је судбина извршног поступка, у зависности од одлуке извршног суда. Такође, извршиће се анализа актуелне судске праксе, као и упоређивањем теоријских ставова и судске праксе домаће државе и земаља у окружењу донесених по приговору трећег лица.

Кључне ријечи: приговор, судске одлуке, правно средство, извршни поступак, треће лице, извршни суд.

¹ Мастер правник, запослен у “Осигурање Аура”, а.д. Бања Лука, miskics1408@gmail.com.

1. ПРИГОВОР ТРЕЋЕГ ЛИЦА – УОПШТЕНО

Приговор трећег лица јесте специфично правно средство, којим треће лице захтјева да се извршење на одређеном предмету прогласи недопуштеним, у обиму, у ком су права тог трећег лица угрожена². Да би приговор трећег лица био основан, неопходно је, дакле, да су права трећег лица угрожена у одређеном обиму, а који је довољан, да се извршење на одређеном предмету извршења прогласи недопуштеним.

Специфичност овог правног средства огледа се у чињеници, да треће лице изјављивањем приговора, условно речено, не напада рјешење о извршењу, него се противи спровођењу извршења над предметом, који је као такав означен у рјешењу о извршењу³. Логичким слиједом, права трећег лица нису повријеђена нити моментом доношења извршног наслова, нити доношењем рјешења о извршењу, него предузимањем извршних радњи, којима се на конкретан начин нарушавају права трећег лица, односно, задирањем у правни интерес трећег лица.

Правила којима су уређени приговор трећег лица и процедура по приговору, садржани су у Закону о извршном поступку⁴ (у даљем тексту: „ЗИП“), у члановима 51., 52. и 53.

Приговор трећег лица је по својој правној природи: „ексклузиван, редован, преклузиван, ремонстративан и двостран правни лијек“⁵.

Ексклузивност овог правног средства лежи у чињеници, да право на приговор има искључиво треће лице, и то под условом, да су права трећег лица угрожена у толикој мјери, и да имају такав квалитет, који онемогућава даље спровођење извршења на предложеном предмету. Карактеристику редовног правог средства, приговор, је стекао, с обзиром на околност да његовим изјављивањем, рјешење о извршењу, не може стећи својство правоснажности. Треће лице може приговор изјавити све до окончања извршног поступка⁶, што уједно овом правном средству даје особину преклузивног правог средства. Ремонстративност приговора указује, да о приговору трећег лица одлучује суд који је донио рјешење о извршењу. Најзад, приговор трећег лица је двостран, те извршни суд, након изјављеног приговора,

2 Ранка Рачић, *Извршно процесно право* (Бања Лука: Правни факултет Универзитета у Бањој Луци, 2021), 129.

3 Никола Бодирога, „Приговор трећег лица у извршном поступку“, *Анали Правног факултета у Београду*, 54, 1 (2006): 123.

4 *Службени гласник Републике Српске*, бр. 59/2003, 85/2003, 64/2005, 118/2007, 29/2010, 57/2012, 67/2013, 98/2014, 05/2017 – одлука УС, 58/2018 – рјешење УС БиХ и 66/2018.

5 Рачић, *Извршно процесно право*, 129.

6 Чл. 51. ст. 2. ЗИП-а.

обавјештава тражиоца извршења и извршеника о изјављеном приговору, и исте позива, да се у року од осам дана изјасне на приговор трећег лица⁷.

Такође, битна карактеристика приговора трећег лица, коју прописује ЗИП у члану 51. став (2) јесте, да приговор трећег лица не задржава извршење, што указује на закључак, да приговор трећег лица посједује карактеристике несуспензивног правног средства. Оправдање за овакав став се вјероватно може пронаћи у разлозима правне сигурности, који се у извршном поступку материјализују кроз начело забране злоупотребе процесних овлашћења⁸, а што у крајњој линији има за циљ заштиту тражиоца извршења и његово право на намирење потраживања, од потенцијалних, евентуалних, злоупотреба права од стране трећег лица.

За разлику од приговора из члана 12. и члана 46. ЗИП-а, приговор трећег лица нема статус правног лијека него правног средства. Наиме, у односу на приговоре, као правне лијекове, које изјављују странке у извршном поступку, приговор трећег лица је средство чијим изјављивањем се не напада рјешење о извршењу, него је његов циљ заштита права подносиоца приговора. Његовим изјављивањем треће лице интервенише, противи се извршењу, те на тај начин тражи, да се извршење прогласи недопуштеним на предмету и у обиму у ком су права трећег лица захваћена извршењем⁹.

1.1 Треће лице у извршном поступку

Извршни поступак је судски поступак који за циљ има намирење потраживања тражиоца извршења од извршеника. Као главни учесници извршног поступка јављају се прије свега, суд, који може бити суд дозволе извршења и суд спровођења извршења, при чему се у пракси веома често, и фаза дозволе извршења и фаза спровођења извршења, воде пред истим стварно и мјесно надлежним судом. Поред учешћа правосудног органа, главне улоге у извршном поступку имају странке, односно тражилац извршења и извршеник. У процесном смислу њихове улогу су сасвим јасне, тражилац извршења је странка на чији захтјев се покреће извршни поступак, док је извршеник странка „против“ које се води извршни поступак, односно из чије имовине се намирује извршно потраживање. Исто тако, постоји један изузетак када се ради о странкама у извршном поступку.

⁷ Чл. 51. ст. 3. ЗИП-а: „Суд ће приговор доставити тражиоцу извршења и извршенику и позвати их да се у року од осам дана изјасне о приговору“.

⁸ Рачић, *Извршно процесно право*, 42.

⁹ Асаф Дауповић и др., *Коментар закона о извршном поступку у Федерацији Босне и Херцеговине и Републици Српској* (Сарајево: Савјет Европе и Европска Комисија, 2005), 206.

Ријеч је наике о извршном поступку који се води и покреће по службеној дужности, онда када је законом предвиђено покретање таквог поступка¹⁰¹¹.

Поред учесника извршног поступка, односно суда и странака, још се као учесници, у ширем смислу, могу појавити и трећа лица. Ријеч је о лицима који имају одређени правни интерес у покренутом извршном поступку. Конкретније, правни интерес трећег лица огледа се у повреди права које то треће лице посједује над предложеним предметом извршења. Исто тако, у поменутом члану 51. ЗИП-а је одређено, да треће лице мора посједовати такво право које онемогућава даље спровођење извршења.

“Приговор против рјешења о извршењу може поднијети и трећа особа која тврди да у погледу предмета извршења има такво право које спријечава извршење и тражити да се на том предмету извршење прогласи недопуштеним. Овакав приговор треће особе против извршења назива се излучним или екциесорним приговором, а може се поднијети све до окончања извршног поступка“¹².

Разлози за појаву трећег лица у извршном поступку могу се пронаћи у одређеним, материјалноправним односима. Свакако да развој друштвене интеракције ствара у већој мјери потенцијалну могућност за појаву оваквих ситуација. Посебно се та ситуација односи на сферу привредног дјеловања лица. Тако је могуће да посредвом одређеног правног посла, предмет који припада трећем лицу, односно чији је он носилац права својине, затекне се код извршеника у вријеме спровођења извршења. Па уколико је тражилац извршења предложио да се извршење спроведе на покретним стварима, а покретна ствар трећег лица се затекне код извршеника, није немогуће очекивати да ће судски извршилац извршити заплену, попис и процјену те покретне ствари. Могло би се рећи, да важи презумпција, да све ствари које се затекну код извршеника, припадају извршенику¹³.

Поред наведене ситуације, појава трећег лица у извршном поступку, није ријетка, и у случају постојања комплекснијих својинскоправних односа. Тако је на примјер могуће, да се одређена ствар налази у сусвојини више лица, при чему се један од њих или више њих, али не сви, налазе у одређеном материјалноправном односу, који је претходио извршном по-

10 Чл. 3. ст. 2. ЗИП-а.

11 Одлука Врховног суда Федерације БиХ, број: 70 0 И 006748 18 Спп, од дана 31.10.2018. године: “Суд у извршном поступку који се води по службеној дужности ради наплате трошкова кривичног поступка нема статус тражитеља извршења. Тражитељем извршења у том поступку сматра се Федерација БиХ, као лице у чију корист се тај поступак покреће по службеној дужности“.

12 *Билтен судске праксе Кантоналног суда у Сарајеву*, бр.: 2/1999.

13 Синиша Трива, Велимир Белајец и Михајло Дика, *Судско извршно право опћи дио* (Загреб: Информатор Загреб, 1984), 332.

ступку. Овдје би се као треће лице јавио титулар сусвојинског права, али који нема положај извршеника у поступку извршења.

Када се говори о умјешачу, који је учествовао у парничном поступку из ког потиче извршна исправа, судска пракса је заузела схватање, да ова лица у извршном поступку не могу имати положај трећег лица, нити могу изјавити приговор¹⁴.

1.2 Права трећег лица

Права која посједује треће лице могу се разврстати, као права која проистичу из облигационих односа, затим стварна права, као и нека друга апсолутна права (нпр. право интелектуалне својине)¹⁵.

У погледу облигационих права уопштено је, да између трећег лица и извршеника постоји одређени правни посао. Сходно томе могућа је појава ситуације, у којој се одређена ствар, као предмет правног посла, у моменту спровођења извршења затекла код извршеника, а да та иста ствар припада трећем лицу. Уколико не би дошло до вођења извршног поступка, према природи правног посла, предмет уговора би након његовог испуњења био враћен трећем лицу, односно титулару те ствари. Међутим, вођење извршног поступка нарушава овај уговорни однос, при чему судски извршилац предузима извршни радње, а све у склопу намирања потраживања тражиоца извршења. Уколико би се појавила оваква ситуација, треће лице би било потпуно легитимисано на изјављивање приговора, јер је дошло до повреде његових права. Истина, треће лице је путем правног посла пренијело одређена овлашћења извршенику, међутим, та његова овлашћења су ужа у односу на овлашћења која посједује треће лице, што јасно указује на оправданост изјављивања приговора трећег лица.

Поред поменуте ситуације, у облигационим односима могућа је појава правних односа, слична као већ поменута, с тим што би дошло до замијене улога. У новој ситуацији, предмет који припада извршенику се посредством правног посла (нпр. Уговора о закупу), у часу извршења, налази код трећег лица. Поставља се питање, да ли би треће лице било обавезно да ствар врати извршенику, односно да омогући судском извршиоцу предузимање извршних радњи? Према ставу теорије, треће лице (закупац из правног посла) нема обавезу враћања ствари извршенику (закуподавцу),

14 Рјешење Окружног суда у Бањој Луци, број: Гж-429/99, од дана 18.05.1999. године: „Умјешач на страни туженог, у поступку у којем је донесена одлука и која представља извршни наслов у поступку извршења, није треће лице у извршном поступку и не може тражити да се извршење прогласи недопуштеним“.

15 Боривој Старовић, *Коментар закона о извршном поступку (законодавство, теорија и пракса)* (Нови Сад: Право д.о.о., 1991), 193.

правне сигурности ради, треће лице има обавезу тек по реализацији уговора (правног посла), да ствар врати извршенику¹⁶. Да ли ће треће лице то добровољно учинити, прије него што правни посао буде у потпуности извршен, зависи искључиво од воље трећег лица, међутим, битно је нагласити да фактичка власт над предметом правног посла (који је уједно предмет над којим се спроводи извршење) игра битну улогу код спровођења извршења¹⁷.

Ваља напоменути, да у односу на сва облигациона права која посједује треће лице, исто не може изјавити приговор. Као примјер се може навести уговор о закупу стана. Уколико се извршење спроведе над станом, који је у својини извршеника, купац стана нема могућност истицања приговора. Наиме, правила извршног поступка говоре, да треће лице можда истицати приговор уколико су права трећег лица угрожена у одређеном обиму. У конкретnoj ситуацији право купаца стана није угрожено, јер то лице има могућност да настави са коришћењем стана, с тим, што би дошло до промјене у личности станодавца. Дакле ради се о ситуацији гдје право купаца стана не престаје продајом непокретности, те исто није повријеђено¹⁸.

Поред облигационих права, треће лице има могућност заштите и стварних права. Као најчешћа, у пракси, јављају се: право својине, сусвојине, заједничке својине, као и стварна права на туђој ствари. Ова права се могу односити како на непокретне, тако и на покретне ствари.

Најчешће дилеме јављају се код постојања права сусвојине, гдје се као један сувласника јавља извршеник, а други је треће лице. Правилима ЗИП-а, у члану 69. став (3), предвиђена је могућност, да уколико се као предмет јави ствар која се налази у сусвојини, предмет извршења може бити цјелокупна ствар, само ако је сувласник, који није извршеник дао сагласност да се извршење спроведе над цјелокупном ствари. С обзиром да се помнутим чланом регулише питање непокретности као предмета извршења, треба напоменути да се члан 69. став (3) примјењује и на покретне ствари, а све у вези са чланом 135¹⁹. ЗИП-а. Такође, право сувласника односно заједничара на непокретности се у складу са прописима који уређују област стварно-правних односа, уписује у земљишно-књижну евиденцију,

16 Никола Воргић, *Грађанско процесно право – извршни поступак* (Нови Сад: Завод за научноистраживачки рад Правног факултета у Новом Саду, 1969), 74.

17 Дауповић и др., *Коментар закона о извршном поступку у Федерацији Босне и Херцеговине и Републици Српској*, 446.

18 Никола Бодирога, „Излучна тужба – неделотворно правно средство у Закону о извршењу и обезбеђењу“, *Правни живот*, 11 (2012): 938.

19 „Одредбе овог закона о извршењу на непокретностима, изузев чл. 71. овог закона, примјењују се на одговарајући начин и у поступку извршења на покретним стварима, ако одредбама главе XI овог закона није другачије одређено“.

те уколико исти нису уписани, веома тешко би треће лице (сувласник или заједничар непокретности) могло доказати своје право, а самим тим и успјети са приговором трећег лица.

Као и код облигационих, тако и код стварноправних односа постоје права због којих треће лице нема могућности истицања приговора. Заложна права, личне службености и друга права, престају моментом спровођења извршења. Заложни повјериоци имају могућност, зависно од редослиједа наплате, да своја потраживања намире из вриједности добијене продајом ствари. С тим што, повјериоци заложних права имају могућност да са новим власником ствари (купац ствари) закључе уговор о заложном праву, те у том случају долази до уступања, а цијена коју нови купац треба да положи умањује се сразмјерно висини потраживања која проистичу из заложног права²⁰.

2. ОДЛУКЕ СУДА ПО ПРИГОВОРУ ТРЕЋЕГ ЛИЦА

Изјављивањем приговора од стране трећег лица ствара се потреба да поступајући суд донесе одлуку поводом тог приговора. Изричито члан 52. у ставу (1)²¹ и (2)²² ЗИП-а регулише питање судских одлука поводом приговора.

Према законском рјешењу ЗИП-а може се закључити да о приговору трећег лица може одлучити извршни суд, под тачно предвиђеним условима, али и да извршни суд може упутити треће лице да своје право оствари у парници.

Сходно наведеном, када се говори о одлукама извршног суда, исти ће моћи мериторно одлучити о приговору трећег лица, ако то околности конкретног случаја нарочито допуштају, односно ако треће лице своје право доказује квалификованим исправама (правоснажном пресудом, јавном или по закону овјереном приватном исправом). С тим у вези, јасно је да извршни суд може донијети одлуку којом се приговор усваја, одлуку којом се приговор одбија, као и одлуку којом се приговор одбацује. Све наведене одлуке извршни суд ће донијети у форми рјешења. Међутим, извршни суд може упутити треће лице да своје право оствари у парничном поступку, на што ће га извршни суд упутити закључком.

20 Рачић, *Извршно процесно право*, 167-168.

21 “Суд ће о приговору трећег лица одлучити у извршном поступку или ће подносиоца приговора закључком упутити да своја права остварује у парници”.

22 „Извршни суд ће о приговору одлучити у извршном поступку када то околности случаја допуштају, а нарочито ако подносилац приговора доказује оправданост свога приговора правоснажном пресудом, јавном исправом или по закону овјереном приватном исправом“.

Када извршни суд доноси одлуку којом се приговор трећег лица усваја, јасно је, да је треће лице доказало своје право квалификованом исправом. Овакво рјешење је сасвим логично, с обзиром да се под квалификованом исправом сматра правоснажна судска одлука, што упућује на чињеницу, да је у погледу права трећег лица суд већ претходно одлучивао. Исто тако, висок степен повјерења у правом промету уживају јавне исправе, а са њима изједначене и приватне, по закону овјерене исправе. Иако ЗИП посебно не одређује шта се то сматра под јавном исправом, у овом случају би се могле примјенити одредбе Закона о парничном поступку²³, који каже да:

„Исправа коју је у прописаном облику издао државни орган у границама своје надлежности, као и исправа коју је у таквом облику издало правно или физичко лице у вршењу јавних овлашћења које му је повјерено законом или прописом заснованим на закону (јавна исправа), доказује истинитост онога што се у њој потврђује или одређује“²⁴.

„Уставни суд указује на одредбу става 2. члана 52. ЗИП-а према којој ће извршни суд о приговору одлучити у извршном поступку, када то околности случаја допуштају, а нарочито ако подносилац приговора доказује оправданост свог приговора правоснажном пресудом, јавном исправом или приватном исправом овјереном према закону“²⁵.

Дакле, уколико извршни суд заснива своју одлуку на квалификованим исправама, које је треће лице приложило уз изјављени приговор, извршни суд ће такав приговор усвојити, а као посљедица такве одлуке, извршење на предложеном предмету прогласиће се недопуштеним. На овај начин је треће лице своје право у потпуности заштитило.

Примјер из судске праксе:

„Усваја се приговор трећег лица Б.К. изјављен на Рјешење о извршењу овог суда, бр. 71 0 И 352437 21 И, од 29.07.2021. године, те се извршни поступак обуставља у дијелу којим је одређено извршење запљеном, процјеном и продајом путничког моторног возила...“, из образложења: „Треће лице Б.К. је дана 10.02.2022. године уложио приговор на наведено Рјешење о извршењу у којем наводи да се обраћа суду као страна која није ни у каквом односу са тражиоцем извршења, да је предметно моторно возило његово власништво, да је Суду као и Министарству унутрашњих послова познато, да је ПУ Бања Лука поднеском број: XXX, обавјестила суд да је увидом у евиденцију регистрованих возила, предметно возило дана 16.08.2021. године одјављено ради продаје код ПС Лакташи на основу

23 *Службени гласник Републике Српске*, бр. 58/2003, 85/2003, 74/2005, 63/2007, 105/2008 – одлука УС, 45/2009 – одлука УС, 49/2009, 61/2013 и 109/2021 – одлука УС, у даљем тексту: „ЗИП“.

24 Чл. 132. ст. 1. ЗПП-а.

25 Одлука о допуствости и меритуму Уставног суда БиХ, број: АП-15/14, од дана 20.04.2016. године.

Уговор о комисионој продаји, број: XXX, од дана 16.08.2021. године, да је суд обавјештен да извршеник није власник предметног возила и да је нови власник подносилац приговора. Такође наводи да се из наведених дописа може закључити да у тренутку продаје предметног возила у централном регистру возила није евидентирана забрана отуђења моторног возила, као и да моторно возилом није било уписано у регистар залога, да је подносилац приговора стекао, као савјестан купац, тренутком предаје покретне ствари (моторног возила), право својине над истим²⁶.

Имајући у виду да је приговор трећег лица правно средство, а не правни лијек, а у вези са чланом 52. став (2) ЗИП-а, извршни суд ће одлучити о приговору, као да се ради о правном лијеку, наравно под тачно одређеним условима, из разлога, јер иако треће лице нема статус странке у извршном поступку, истицањем приговора, треће лице може утицати на ток извршног поступка, с тога ће извршни суд, када то околности случаја допуштају, донијети одлуку без упућивања на парницу²⁷.

Поред рјешења којим се приговор трећег лица усваја, извршни суд може донијети одлуку, односно рјешење којом се приговор одбија. Како ЗИП не регулише детаљније поступак по приговору трећег лица, то се имају примјенити одредбе које се односе на жалбу из ЗПП-а²⁸. Сходно наведеном, извршни суд ће приговор трећег лица одбити као неоснован, уколико треће лице не докаже постојање права на предмету извршења. Међутим, како је већ поменуто, ЗИП не садржи прецизније одредбе када ће извршни суд одбити приговор трећег лица. Овдје је битно направити разлику у погледу постојања услова за одбијање приговора, и постојања услова којима извршни суд доноси закључак да треће лице своје право оствари у парници. Дакле, може се закључити да извршни суд, у зависности од околности конкретног случаја, доноси рјешење којим се приговор одбија, или закључак којим се треће лице упућује на парницу.

Међутим, уколико извршни суд донесе рјешење којим се приговор одбија, треће лице има могућност подношења жалбе другостепеном суду у року од осам дана, што доводи до закључка, да треће лице није исцрпило све могућности које му ЗИП ставља на располагање²⁹.

Извршни суд може, по изјављеном приговору трећег лица, донијети одлуку којом се приговор одбацује. Разлози за одбацивање приговора јесу неблаговременост, недопуштеност и непотпуност. Потребно је имати у

26 Рјешење Основног суда у Бањој Луци, број: 71 0 И 352437 21 И, од дана 23.06.2022. године.

27 Дауповић и др., *Коментар закона о извршном поступку у Федерацији Босне и Херцеговине и Републици Српској*, 211.

28 Чл. 46. ст. 2. ЗИП-а.

29 Чл. 12. ст. 4. ЗИП-а.

виду, да ће суд по приговору поступити уколико исти не садржи процесне недостатке, односно да се ради о приговору који је благовремен, допуштен и потпун. Након што утврди да су испуњене процесне претпоставке, извршни суд ће према ЗИП-у приговор упутити странкама на изјашњење у року од осам дана. Ваља напоменути да извршни суд своју одлуку о даљој судбини приговора базира, како на наводима и исправама које је уз приговор приложило треће лице, тако и на основу навода из изјашњења тражиоца извршења и извршеника.

Када се говори о благовремености приговора, ЗИП-ом у члану 51. став (2) регулисано да треће лице може изјавити приговор све до окончања извршног поступка. Свако истицање приговора након што се извршни поступак оконча, било би неблаговремено, а треће лице би једино стекло облигационоправни захтјев према тражиоцу извршења и/или извршенику.

„Право трећег лица на накнаду штете због тога што се предмет извршења више не може изузети у свом оргинерном облику или што је извршни поступак окончан па пресуда по излучној тужби више нема ефекта, није дерогирано правилима извршног поступка. То право трећи може остварити по правилима облигационог односно стварног права или другим специјални прописима“³⁰.

Примјери из судске праксе:

„Упућивање на парницу (члан 54. ЗИП-а) долази у обзир у фази одлучивања о приговору против рјешења о извршењу. Зато, нема мјеста ни упућивању ни вођењу парнице ради проглашења извршења недопуштеним ако је приговор дужника одбачена као неблаговремен“³¹.

„Приговор трећег лица се може поднијети до завршетка извршног поступка, па код тога да је у предметној извршној ствари извршни поступак довршен, правилно је изјављени приговор одбачен као недозвољен“³².

У погледу допуштености приговора, ваља напоменути да је треће лице искључиво легитимисано да изјави предметни приговор, с обзиром да се ради о ексклузивном правном средству, што потврђује и судска пракса:

„Првостепени суд је донио ваљану одлуку по приговору трећих лица (којом је приговор трећих лица на рјешење о извршењу одбачен као недозвољен), а у складу са чланом 56. ЗИП-а. Трећа лица су имала право да поднесу приговор на рјешење о извршењу, под условом да на предмету извршења имају такво право да могу тражити проглашење извршења недопустивим. Трећа лица су куповином од дужника стекла власништво над откупљеним становима, заједничким дијеловима зграде и на земљишту

30 Старовић, *Коментар закона о извршном поступку (законодавство, теорија и пракса)*, 198.

31 *Битен судске праксе Кантоналног суда у Сарајеву*, бр. 1/2001.

32 Рјешење Окружног суда у Бањој Луци, број: Гж-803/07, од дана 26.09.2007. године.

испод зграде, али немају никаво право на предмету извршења, јер је дужник онај ко је у овом извршном поступку дужан извршити обавезу, а трећа лица која су од њега откупила станове, нису тим правним послом преузела дужникову обавезу утврђену судском пресудом³³.

Дакле, извршни суд одлуке којима се приговор усваја, одбија или одбацује, доноси у форми рјешења. Исто тако, незадовољна странка или треће лице, као што је већ наведено, сходно члану 12. став (4) ЗИП-а, има могућност изјављивања жалбе. Исто тако, треће лице, уколико не успије са приговором, као ни са жалбом на рјешење донесено по приговору, има могућност покретања засебног парничног поступка, а све у циљу накнаде штете, која проистиче из повреде права на предмету извршења.

2.1. Одлука којом се треће лице упућује на парницу

Поступак по приговору трећег лица може се окончати пред извршним судом, међутим, поступајући извршни суд у складу са правилима ЗИП-а³⁴, има могућност да треће лице упути на покретање парничног поступка ради проглашења извршења недопуштеним.

Покретање парничног поступка, односно подизање тужбе ради проглашења извршења недопуштеним (излучна тужба), није условљено изјављивањем приговора. Међутим, да би треће лице у потпуности остварило заштиту свог права, било би неопходно да извршни суд треће лице упути закључком на покретање парнице.

Управо тај закључак представља судску одлуку, то јест, одлуку извршног суда, којом се даља заштита трећег лица усмјерава на парнични поступак.

Без обзира што треће лице има могућност покретања парничног поступка без истицања приговора у извршном поступку, закључак којим извршни суд треће лице упућује на парницу, истом пружа већи степен заштите, јер је треће лице овлашћено, да након покретања поступка по излучној тужби, предложи одлагање извршног поступка као судску мјеру обезбјеђења³⁵. Могућност подношења приједлога за одлагање извршења, а у складу са правилима парничног поступка, којима се регулише област судских мјера обезбјеђења, предвиђена је чланом 273. став (4) ЗПП-а.

Примјер из судске праксе:

„Супротно жалбеним наводима, првостепени суд правилно налази да се према одредбама члана 51. ЗИП-а треће лице сматра оно лице које тврди да у погледу предмета извршења има такво право које спрјечава извр-

33 Рјешење Кантоналног суда у Сарајеву, број: Гж-154/02, од дана 20.02.2002. године.

34 Чл. 52. ст. 1. ЗИП-а.

35 Чл. 53. ст. 7., а у вези са ст. 2. ЗИП-а.

шеће, слиједом чега правилно закључује да предлагач који је извршеник и на чијим новчаним средствима се спорводи извршење, не може бити треће лице, које је овлаштено темељем напријед наведених одредаба ЗИП-а поднијети приједлог мјере осигурања³⁶.

Слиједом наведеног, могло би се закључити да одлука суда којом се треће лице упућује на парницу, представља једну врсту судске одлуке у извршном поступку, којом се, истина, не одлучује мериторно о приговору трећег лица, али с обзиром на околности конкретног случаја, а у циљу заштите права трећег лица, врши се упућивање на парнични поступак, јер би било бесмислено, да о правима трећег лица одлучује извршни суд. Што би, у крајњој линији, било у супротности са стварном надлежности извршног суда. О постојању права трећег лица одлучиће парнични суд, а закључак којим се трећи упућује на парницу није обавезујућа одлука, односно, од воље трећег лица зависи да ли ће, у предвиђеном року, покренути парнични поступак по излучној тужби. Овдје је примјетно присуство начела диспозиције³⁷, у односу на треће лице.

2.2. Посљедице судских одлука по приговору

Циљ изјављивања приговора од стране трећег лица свакако јесте заштита права на предмету извршења, која су у одређеном обиму захваћена, самим тим изјављивањем приговора треће лице жели да реализује своју заштиту у потпуности, на начин, да извршни суд донесе одлуку којом је право трећег лица потпуно заштићено. Као што је наведено, извршни суд може донијети различите одлуке по приговору. Оне могу бити, како одлуке којима се мериторно одлучује, тако и одлуке које имају процесни карактер, односно, имају за циљ управљање извршним поступком.

Прије свега, извршни суд може усвојити приговор трећег лица, такву одлуку ће донијети у форми рјешења. Главна одлика овакве судске одлуке је успостављање заштите трећег лица, наиме, извршни суд ће рјешењем утврдити да треће лице на предмету извршења полаже право и то у обиму које је довољно, да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним. У односу на треће лице, сврха изјављивања приговора је постигнута, јер је треће лице своје право заштитило. Исто тако, извршење се обуставља у дијелу који се односи на предложени предмет извршења, на начин, да се предузете извршне радње стављају ван снаге, чиме треће лице има могућност, да настави са коришћењем права која посједује на предмету извр-

36 Рјешење Кантоналног суда у Сарајеву, број: 65 0 Пс 849203 20 Мож, од дана 30.09.2020. године.
37 Дарко Божић, „Начела извршног поступка у Републици Српској“, *Мегатренд ревија*, 17, 2 (2020): 111 – 113.

шења, без било каквих ограничења, а која су настала као посљедица предузетих извршних радњи³⁸.

Такође, усвајањем приговора трећег лица и тражиоца извршења погађају одређене посљедице. Суд ће рјешењем којим је усвојен приговор, позвати тражиоца извршења да уреди приједлог за извршење, на начин, да предложи друго средство и предмет извршења. У односу на извршеника, по логици ствари, не долази до наступања било каквих посљедица, јер усвојеним приговором није нападнуто рјешење о извршењу, тако да ће извршни суд навести да предметно рјешење о извршењу остаје на снази.

Осим што може усвојити приговор трећег лица, извршни суд може донијети рјешење којим се приговор одбија или одбацује. Када се ради о одбацивању, како је то претходно наведено, извршни суд ће донијети овакву одлуку уколико постоје неки процесни недостаци³⁹. Исто тако, приговор трећег лица се одбија, ако треће лице није доказало основаност приговора. Међутим, без обзира да ли је извршни суд приговор одбио или одбацио, и овдје наступају одређене посљедице. У односу на треће лице, те посљедице су више него јасне, треће лице није успјело да заштити своје право, а с обзиром да се извршни поступак води по начелу хитности, и да изјављени приговор аутоматски не доводи до одлагања извршења, извршење ће се наставити на предложеном предмету. Истини за вољу, треће лице има могућност изјављивања правног лијека на овакве одлуке извршног суда, али постоји ризик окончања извршења на предложеном предмету, с обзиром, да поступак по приговору трећег лица нема суспензивно дејство⁴⁰.

У односу на тражиоца извршења и извршеника, не наступају никакве битне посљедице, наиме, извршни поступак се наставља као да приговор трећег лица није ни био изјављен⁴¹.

Овдје треће лице има могућност, уколико наравно не успије своје право заштити путем приговора, покренути засебан парнични поступак ради проглашења извршења недопуштеним. С тим што, уколико извршни суд није треће лице упутио закључком да своје право оствари у парници, треће лице неће моћи поднијети приједлог за одређивање судске мјере обезбјеђења, што доводи до могућности, да се извршни поступак оконча над предложеним предметом извршења, чиме би се потраживање тражиоца извршења намирилио, док би у односу на треће лице наступиле одређене посљедице.

38 На примјер, уколико би судски извршилац извршио заплјену, попис и процјену покретне ствари, па се у току поступка по приговору, рјешњем, утврди да ствар припада трећем лицу, извршни суд ће у свом рјешењу навести да се предузете извршне радње укидају, а да се извршење у односу на предложени предмет обуставља.

39 Уколико је приговор трећег лица неблагоприятан, непотпун или недопуштен.

40 Чл. 51. став 2. ЗИП-а.

41 Бранко Хрватин, „Излучни приговор и тужба против оврхе“, *Хрватска правна ревија*, 4 (2004): 4-5.

Такве посљедице по треће лице могу се сагледати из домена облигационог права, односно, за треће лице би наступила штета. У таквим ситуацијама, треће лице би морало покренути парнични поступак ради накнаде штете, међутим, поставља се питање, од ког лица би трећи могао тражити накнаду? Освртом на цјелокупну ситуацију, тражилац извршења је намирио своје потраживање, али не из вриједности имовине извршеника, него из вриједности имовине трећег лица, чиме је трећем лицу нанесена штета, простије речено, треће лице је, мимо своје воље, намирило потраживање извршеника. Исто тако, и за извршеника је наступила одређена корист. Потраживање које је тражилац извршена имао према извршенику, намирено је на штету трећег, паралелно с тим, сматра се да је „факт саображен праву“⁴², то јест, да је извршна исправа, на основу које је покренут извршни поступак, у потпуности материјализована, и сматра се да је извршеник извршио наложену обавезу.

Право трећег лица на накнаду штете постоји, без обзира на правила извршног поступка, ово право трећег лица је дакле независно у односу на исход извршења, и њиме би се треће лице могло користити уколико се ствар, која је била предложена као предмет извршења, више не може изузети у свом оргинерном облику⁴³. Исто тако, треће лице би тужбом за накнаду штете могло обухватити, како тражиоца извршења који је своје потраживање намирио из вриједности имовине трећег лица, тако и свако друго лице које је својим радњама утицало да за треће лице наступи штета⁴⁴.

2.3. Међузакључак

На основу извршене анализе теорије извршног поступка, али и судске праксе, као битно питање поставља се утврђивање јасне границе, када ће извршни суд донијети одлуку о приговору трећег лица, мисли се на мериторну одлуку, а када ће закључком треће лице упутити на покретање парничног поступка.

У односу на претходна законска рјешења, новим ЗИП-ом је омогућено да о приговору трећег лица мериторно одлучи извршни суд. Циљ овакве одредбе је сасвим јасан, а уско је повезан са начелом ефикасности (хитности). Сасвим је јасна ситуација када треће лице своје право доказује квалификованим исправама, и сам ЗИП је предвидио, да извршни суд доноси одлуку по приговору трећег, уколико се право трећег на предмету извршења доказује правоснажном судском одлуком, јавном или по закону

42 Рачић, *Извршно процесно право*, 11.

43 Старовић, *Коментар закона о извршном поступку (законодавство, теорија и пракса)*, 198.

44 Марија Салма, „Приговор трећег лица и тужба против извршења (излучни захтев)“, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, 48, 2 (2014): 194.

овјереном, приватном исправом. Међутим, треба узети у обзир да извршни суд своју одлуку темељи и на наводима тражиоца извршења и извршеника, уколико се исти очитују на приговор трећег лица. Доиста, могло би се у пракси десити, да и треће лице, али и странке из извршног поступка своје право доказују квалификованим исправама. Да ли ће извршни суд донијети одлуку којом ће приговор трећег лица одбити или ће треће лице упутити на парницу, зависи опет од околности конкретног случаја. Према ставу Уставног суда Босне и Херцеговине, у предмету број: АП-2326/18, извршни суд када мериторно одлучује о приговору трећег лица, мора дати јасне и недвосмислене разлоге због којих је сам мериторно донио одлуку по приговору трећег лица, а да треће лице није упутио на покретање парничног поступка⁴⁵.

3. УПОРЕДНОПРАВНА АНАЛИЗА СУДСКИХ ОДЛУКА ПО ПРИГОВОРУ

3.1. Правни режим Републике Србије

Анализирајући одлуке по приговору трећег лица које доносе домаћи судови, потребно је извршити упоредну налізу са одлукама које доносе правосудни органи у сусједним државама.

Тако треба узети у обзир законска рјешења која се примјењују у поступку извршења на територији Републике Србије. Прије свега, извршни поступак у Србији спроводе јавни извршитељи⁴⁶, те треће лице ради заштите својих права приговор подноси јавном извршитељу. Да би јавни извршитељ могао да донесе одлуку по приговору трећег лица, потребно је да треће лице наведе јасне разлоге за изјављивање приговора, као и да своје наводе поткријепи ваљаним доказима, у супротном, јавни извршитељ ће донијети одлуку којом се приговор трећег лица одбацује⁴⁷.

Осим у претходно наведеној ситуацији, јавни извршитељ ће одбацити приговор, уколико треће лице исти није изјавило све до окончања извршног поступка, односно ако је изјављени приговор небалговремен.

45 Мелиха Повлакић, „Забилежба извршења и приговор трећег у законодавству и судској пракси у Босни и Херцеговини“, *Годишњак Правног факултета у Сарајеву*, 62 (2019): 172 – 173.

46 Чл. 4. ст. 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, *Службени гласник Републике Србије*, бр. 106/2015, 106/2016 – аутентично тумачење, 113/2017 – аутентично тумачење и 54/2019, у даљем тексту: „ЗИО“.

47 Чл. 108. ст. 4. ЗИО.

Поред могућности да донесе одлуку којом се приговор трећег лица одбацује, јавни извршитељ може донијети одлуку којом се приговор усваја, и то у тачно предвиђеним случајевима⁴⁸:

- уколико тражилац извршења пропусти рок од осам дана да се изјасни на приговор;
- уколико тражилац извршења у одговору на приговор не оспори право трећег лица на предмету извршења; и
- уколико треће лице своје право доказује правоснажном пресудом, јавном исправом или исправом.

У свим осталим случајевима, јавни извршитељ донијеће одлуку којом се приговор трећег лица одбија.

Пут заштите трећег лица није у потпуности завршен доношењем одлука од стране јавног извршитеља. Наиме, ЗИО прописује могућност, да незадовољна странка или треће лице, на одлуку којом се приговор усваја или одбацује, изјави приговор, док у погледу одлуке којом се приговор одбија треће лице има могућност покретања парничног поступка. Наиме, треће лице ће према члану 111. ЗИО, имати могућност да у року од 30 дана, од дана запримања рјешења којим се приговор одбија, покрене парнични поступак ради проглашења извршења недопуштеним⁴⁹.

Из судске праксе Врховног касационог суда Републике Србије:

„Лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење може све до окончања извршног поступка да изјави приговор судији којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним, а према ставу 4. судија може у току целог поступка треће лице, чије право оцени вероватним, а које је извршни поверилац оспорио, или се о њему није изјаснио, решењем да упути да у року од 15 дана од дана достављања решења против извршног повериоца покрене парнични поступак ради проглашења да је извршење на том предмету недопуштено“⁵⁰.

У односу на рјешења која познаје домаће право, овдје сусрећемо један другачији модел поступања и доношења одлука по приговору трећег лица. Прије свега, као битна особеност, издваја се чињеница да треће лице приговор подноси јавном извршитељу, као и да исти има могућност мериторног одлучивања. Јавни извршитељ има могућност како да донесе рјешење којим се приговор усваја, под тачно утврђеним околностима, тако и да донесе рјешење којим се приговор одбацује или одбија. Друга битна карак-

48 Чл. 109. ст. 1. ЗИО.

49 Бодирога, „Приговор трећег лица у извршном поступку“, 129.

50 Решење Врховног касационог суда Републике Србије, број: Рев 596/2019, од дана 17.06.2021. године.

теристика јесте што ЗИО посебно регулише могућност улагања правних лијекова на одлуку јавног извршитеља, али и могућност покретања парничног поступка ради проглашења извршења недопуштеним. Што доводи схватања, да није потребно упућивање трећег лица, путем закључка, на покретање парничног поступка, него ЗИО изричито прописује да треће лице може покренути парницу, уколико јавни извршитељ рјешењем одбије приговор трећег, као и када рјешењем приговор одбаци.

3.2. Правни режим Републике Хрватске

Извршни поступак, а самим тим и поступак по приговору трећег лица, у Републици Хрватској, регулисан је Овршним законом Републике Хрватске⁵¹. Наиме, предвиђено је да треће лице, које тврди да у погледу предмета извршења има такво право које спречава извршење, може све до окончања извршног поступка поднијети приговор.

Да би се о приговору могло одлучивати неопходно је, да је приговор процесно уредан, односно мора да садржи одређене елементе. Чланом 59. ставом (2) ОЗ прописано је, да приговор трећег лица мора да садржи тачно наведене разлоге због којих трећи изјављује приговор, те да уз приговор приложи доказе којима потврђује наводе из приговора. У прив план ОЗ истиче квалификоване исправе, као доказе, и то: правоснажну пресуду, јавну исправу или према закону овјерену приватну исправу.

Уколико приговор трећег лица не садржи законом прописане елементе, о истоме ће извршни суд донијети одлуку, односно рјешење којим се приговор одбацује као непотпун⁵², без претходног враћања приговора, трећем лицу, на уређење.

Одлуку по приговору трећег лица доноси извршни суд, односно суд спровођења извршења или суд дозволе извршења. Међутим, ОЗ је прописао у једну специфичност коју не познаје домаћи правни поредак. Ријеч је о постојању општепознатих или ноторних чињеница. Дакле, ОЗ је прописао да ће извршни суд мериторно одлучити о приговору уколико, наравно треће лице своје право темељи на квалификованим исправама, али исто тако извршни суд ће своју одлуку донијети и на основу постојања општепознатих чињеница, исто тако, извршни суд може о приговору одлучити ако се право трећег лица заснива на законским претпоставкама⁵³.

Примјер из судске праксе:

⁵¹ Народне новине Републике Хрватске, бр. 112/2012, 25/2013, 93/2014, 55/2016, 73/2017 и 131/2020, у даљем тексту: „ОЗ“.

⁵² Чл. 59. ст. 3. ОЗ.

⁵³ Хрватин, „Излучни приговор и тужба против оврхе“, 3.

„У односу на приговор трећих особа против оврхе, суд сматра да треће особе није потребно упутити у парницу ради проглашења оврхе недопуштеном, обзиром ... чињенице о којима овиси одлука о приговору нису спорне, односно није спорно да треће особе у предметној некретнини станују, па се у овој ситуацији ради искључиво о примјени права на конкретни случај, без потребе за извођењем других доказа те је о истоме могуће одлучити у овом овршном поступку“⁵⁴.

Поред ситуација у којима извршни суд може мериторно одлучити о приговору трећег лица, ОЗ је прописао да у свим осталим ситуацијама, дакле, осим када треће лице своје право темељи на квалификованим исправама, ноторним чињеницама или законским претпоставкама, извршни суд не одлучује мериторно о приговору, него треће лице упућује на покретање парничног поступка, и то одлуком у форми закључка. Тако ће извршни суд одредити да треће лице у року од 15 дана покрене парнични поступак. Исту одлуку о упућивању на парницу извршни суд ће донијети уколико тражилац извршења и извршеник оспоравају право трећег лица на предмету извршења, односно, уколико се странке из извршног поступка не очитују на приговор трећег лица у року од осам дана⁵⁵.

У складу са наведеним, извршни суд на основу закона има могућност мериторног одлучивања о приговору, гдје исти може усвојити, одбити, али и одбацити, уколико постоји неки од процесних недостатака. Те одлуке извршни суд доноси у форми рјешења. Исто тако, извршни суд има обавезу према ОЗ-у, у тачно предвиђеним околностима, када мора донијети закључак о упућивању трећег лица на покретање парнице.

4. ЗАКЉУЧАК

Одлуке које извршни суд доноси у току трајања извршног поступка, осим што се односе искључиво на странке (тражиоца извршења и извршеника), али и на сам ток извршног поступка који се води ради намирења одређеног потраживања, исти суд, може донијети и у односу на трећа лица. Користећи право на приговор, трећа лица штите свој правни интерес, јер је у самом извршном поступку дошло до угрожавања неког њиховог права. Те одлуке суда, осим што могу имати процесни значај, односно, што извршни суд уз помоћ сопствених одлука управља извршним поступком, и стара се о његовој свеобухватности, могу бити и одлуке којима суд мериторно одлучује о праву трећег лица. Циљ увођења могућности, да из-

⁵⁴ Рјешење Уставног суда Републике Хрватске, број: У-III-2551/2015, од дана 07.07.2015. године.
⁵⁵ Чл. 59. ст. 5. ОЗ.

вршни суд мериторно одлучује о изјављеном правном средству трећег лица, а тиме и посредно да утврди и спречи даљу повреду права трећег лица, има своје одразе у високом степену правне сигурности, како странака, тако и осталих учесника извршног поступка. Надаље, извршни суд може, усвајањем основаног приговора, онемогућити даљи наставак извршења на предмету за који се утврди да потпада под правни режим трећег лица, те укинути све предузете радње, али, исто тако, извршни суд може приговор трећег лица одбити или одбацити, што опет зависи од тога, да ли је приговор трећег лица основан, или садржи одређене процесне недостатке. Напосљетку, извршни суд има могућност да треће лице, посредством своје одлуке (закључка), упути на покретање парничног поступка, уколико према околностима конкретног случаја не би могао сам мериторно одлучити о приговору. Постојање могућности да извршни суд одлучује на овакав начин доприноси како правној сигурности, тако и ефикасности извршног поступка.

ЛИТЕРАТУРА:

- Бодирога, Никола. „Приговор трећег лица у извршном поступку“, *Анали Правног факултета у Београду*, 54, 1 (2006): 119-134.
- Бодирога, Никола. „Излучна тужба – неделотворно правно средство у Закону о извршењу и обезбеђењу“, *Правни живот*, 11 (2012): 935-949.
- Божић, Дарко. „Начела извршног поступка у Републици Српској“, *Мегатренд ревија*, 17 (2020): 109-124.
- Хрватин, Бранко. „Излучни приговор и тужба против оврхе“, *Хрватска правна ревија*, 4 (2004): 1-6.
- Салма, Марија. „Приговор трећег лица и тужба против извршења (излучни захтев)“, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, 48, 2 (2014): 193-210.
- Повлакић, Мелиха. „Забилежба извршења и приговор трећег у законодавству и судској пракси у Босни и Херцеговини“, *Годишњак Правног факултета у Сарајеву*, 62 (2019): 157-197.
- Рачић, Ранка. *Извршно процесно право*. Бања Лука: Правни факултет Универзитета у Бањој Луци, 2021.
- Дауповић, Асаф, Роса Обрадовић, Мелиха Повлакић, Федад Захирагић, Милорад Живановић. *Коментар закона о извршном поступку у Федерацији Босне и Херцеговине и Републици Српској*. Сарајево: Савјет Европе и Европска Комисија, 2005.
- Трива, Сениша, Велимир Белајец и Михајло Дика. *Судско извршно право опћи дио*. Загреб: Информатор Загреб, 1984.
- Старовић, Боривој. *Коментар закона о извршном поступку (законодавство, теорија и пракса)*. Нови Сад: Право д.о.о., 1991.

- Воргић, Никола. *Грађанско процесно право – извршни поступак*. Нови Сад: Завод за научноистраживачки рад Правног факултета у Новом Саду, 1969.
- Закон о извршном поступку, *Службени гласник Републике Српске*, бр. 59/2003, 85/2003, 64/2005, 118/2007, 29/2010, 57/2012, 67/2013, 98/2014, 05/2017 – одлука УС, 58/2018 – рјешење УС БиХ и 66/2018.
- Закон о парничном поступку, *Службени гласник Републике Српске*, бр. 58/2003, 85/2003, 74/2005, 63/2007, 105/2008 – одлука УС, 45/2009 – одлука УС, 49/2009, 61/2013 и 109/2021 – одлука УС.
- Закон о извршењу и обезбеђењу, *Службени гласник Републике Србије*, бр. 106/2015, 106/2016 – аутентично тумачење, 113/2017 – аутентично тумачење и 54/2019.
- Овршни закон, *Народне новине Републике Хрватске*, бр. 112/2012, 25/2013, 93/2014, 55/2016, 73/2017 и 131/2020.
- Одлука Врховног суда Федерације БиХ, број: 70 0 И 006748 18 Спп, од дана 31.10.2018. године.
- Рјешење Округног суда у Бањој Луци, број: Гж-429/99, од дана 18.05.1999. године.
- Рјешење Основног суда у Бањој Луци, број: 71 0 И 352437 21 И, од дана 23.06.2022. године.
- Одлука о допустивости и меритуму Уставног суда БиХ, број: АП-15/14, од дана 20.04.2016. године.
- Рјешење Округног суда у Бањој Луци, број: Гж-803/07, од дана 26.09.2007. године.
- Рјешење Кантоналног суда у Сарајеву, број: Гж-154/02, од дана 20.02.2002. године.
- Рјешење Кантоналног суда у Сарајеву, број: 65 0 Пс 849203 20 Мож, од дана 30.09.2020. године.
- Решење Врховног касационог суда Републике Србије, број: Рев 596/2019, од дана 17.06.2021. године.
- Рјешење Уставног суда Републике Хрватске, број: У-III-2551/2015, од дана 07.07.2015. године.
- *Билтен судске праксе Кантоналног суда у Сарајеву*, бр. 2/99.
- *Билтен судске праксе Кантоналног суда у Сарајеву*, бр. 1/2001.

COURT RULINGS REGARDING THIRD-PARTY OBJECTIONS

Stefan Miškić⁵⁶

“Aura Insurance Corporation“ Banja Luka

Abstract: A third party who claims that they have a right to prevent enforcement proceedings, according to the rules of the enforcement procedure, has the possibility of using legal means to protect their rights. The most prominent legal remedy used by a third party is the objection of a third party. By declaring the objection before the executive court, the procedure for the protection of the threatened rights of the third party is initiated, and the executive court renders a decision regarding the objection. Rulings by the executive court regarding the objection of a third party can be seen as decisions by which the objection of a third party is accepted, but also as rulings by which the objection of a third party is rejected or dismissed. Depending on the ruling of the executive court, the third party is affected by certain legal consequences, and these same consequences can have their effect and influence the very course of the executive procedure, regarding which the third party has filed an objection. This paper will analyze the rulings that the executive court can make regarding the legal remedy - objection of a third party, the consequences and changes that affect the third party whose right is threatened, as well as the parties in the enforcement procedure, but also what is the nemesis of the enforcement procedure, depending on the executive court's ruling. The analysis of the current judicial practice will be carried out, then, by comparing the theoretical positions and judicial practice of the home state and surrounding countries made on the objection of a third party.

Keywords: Objection, court ruling, legal remedies, executive procedure, third party, executive court.

⁵⁶ Master of laws, miskics1408@gmail.com.

